

vative ordførers oparbejdelse af en virkelig indignation, sådan lød det, og derfor skrev jeg ned her om konkurrenceudsættelse: Skulle vi ikke konkurrenceudsætte forsvaret, politiet, kommunerne, Det Økonomiske Råd? Ja, hvorfor ikke, når det nu er så godt og det fremmer effektiviteten og kvaliteten over for borgerne. Det er selvfølgelig ironisk ment, fordi jeg synes, at debatten fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti bliver utrolig ensopret. Hør dog efter, hvad der bliver sagt. Det er bare en venlig, opmuntrende tilkendegivelse fra en, der ikke selv er medforslagsstiller på forslaget.

Det er velkendt, at der er forskel på offentlige og private virksomheder. Der er kolossale kulturelle forskelle og mentalitetsforskelle. Den private virksomhed vælger selv sine kunder; det gør den offentlige sektor ikke. Den private virksomhed kan sætte pris på sine ydelser, det er faktisk det, den lever af; det kan den offentlige sektor ikke – desværre havde jeg nær sagt, for så var det jo meget enkelt, men det er jo det, der gør, at det ikke er spor enkelt. For vi, der bruger den offentlige sektor, tager ikke penge op af lommen, når vi skal bruge den, og det er jeg sådan set glad for, men vi må da anerkende de forskelle, der er på det principielle og det indholdsmæssige.

Vi ved netop derfor, at det at konkurrenceudsætte hjemmeplejen – for at bruge det som et konkret eksempel – betyder et ekstremt bureaukrati, for at man netop skal kunne skabe noget, der ligner et marked, som opererer på lige vilkår, med det samme indhold og til den samme pris. Sådan er det tilrettelagt, og det koster rigtig, rigtig mange penge – trefredede millionbeløb – at lave det her bureaukrati. Fred være med det. Det er jo et valg, et politisk valg at gøre det for at skabe en privat sektor, der også kan varetage den type opgaver. Men man kunne da godt tillade sig at undersøge, når der er gået nogle år, hvordan det egentlig virker sådan i praksis. Det kunne også være, at man kunne finde nogle afbureaukratiseringsmuligheder på det område.

Jeg synes også, at det er interessant at adskille konkurrenceudsættelse af hjemmehjælpen, som vi kender den nu, og frit valg-ordningerne i øvrigt, altså det frie plejehjemsvalg, det frie skolevalg, det frie børneinstitutionsvalg osv. Hvad har det egentligt ført til? Hvor mange har haft held med at få mulighed for at vælge en anden skole? Hvad er det for nogle mekanismer, der fungerer, og hvad sker der med vores bevidsthed om, hvad det vil sige at være forældre til

børn i folkeskolen? Det er et forskningsprojekt efter min opfattelse.

Jeg vil også godt pege på den berømte beslut og udfør-model, også kaldet BUM, som flere kommuner bruger. Jeg har da været meget åben over for det selv, men jeg kan se nogle meget negative konsekvenser af det. I Københavns Kommune laver man små virksomheder inden for den kommunale forvaltning, og det vil sige, at stofmisbrugere eller mennesker, borgere, som virkelig har meget brug for hjælp, skal gå fra den ene lille virksomhed – i anførselstegn – til den anden lille virksomhed enten for at få medicin eller for at få psykologbehandling eller for at få aktivering eller for at få sat gang i en jobsøgning, og de bliver i virkeligheden nødt til at have en kontaktperson, en koordinator, der kan skabe helhed i situationen. Det kunne man da godt undersøge. Hvad er fordele og ulemper ved de her ting?

Jeg må notere mig, at Det Radikale Venstre ikke er medforslagsstiller, men vi er ret åbne over for at se på de her ting. Vi synes faktisk, at det meget interessant at gøre status over nogle erfaringer, der er gjort, som kan være meget forskelligartede, og det burde regeringsflertallet faktisk også være interesseret i. Det burde egentlig være en forskningsopgave. Det kunne vi jo snakke om, når vi skal dele globaliseringsmidler ud.

Kl. 13:18

Formanden:

Der er ønske en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 13:18

Erling Bonnesen (V):

Nu bad fru Marianne Jøvedt jo sådan set selv om, at vi lige prøvede at lytte en gang. Jeg lyttede mig også til i ordførerens tale, at man også i Det Radikale Venstre hæftede sig ved, at mange ældre lige præcis træffer deres eget valg med hensyn til at få deres egen hjemmehjælper, og vi kan jo så med glæde konstatere, at der rent faktisk er mange og et stigende antal ældre, som selv vælger – kan vi så sige – deres egne hjemmehjælpere.

Så det er vel sådan set næsten den bedste måde at få undersøgt tingene på, for det er jo sådan fra den praktiske virkelighed. Så er det ikke godt; at det faktisk virker, og at der faktisk er mange ældre, som siger: Ja, vi vælger selv?

Kl. 13:19

Formanden:
Ordføreren.